

1857

Roman

Upanje njene matere

Francine Rivers

Prevedel Niki Neubauer

Francine Rivers
UPANJE NJENE MATERE
Roman

© Celjska Mohorjeva družba, 2024
Vse pravice pridržane.

Izvirnik: Her Mother's Hope
Copyright© 2010 by Francine Rivers. All rights reserved.
Published by arrangement with Browne & Miller Literary Associates, LLC.

Knjižno delo je izšlo v okviru knjižnega programa,
ki ga sofinancira

JAK

JAVNA
AGENCIJA ZA
KNJIŽO RS

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111(73)-311.2

RIVERS, Francine, 1947-

Upanje njene matere : roman / Francine Rivers ; prevedel Niki Neubauer. -
Celje : Društvo Mohorjeva družba : Celjska Mohorjeva družba, 2024

Prevod dela: Her mother's hope
ISBN 978-961-278-701-1
COBISS.SI-ID 193630723

Upanje njene matere

Francine Rivers

Roman

Prevedel Niki Neubauer

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA
— Prva slovenska založba —

TRETJE POGLAVJE

Naslednje jutro jo je mama zbudila pred zoro. Papa je dal Marti dovolj denarja za nakup enosmerne vozovnice za vlak do Berna. »Ko boš diplomirala, ti bom poslal dovolj, da boš lahko prišla domov.« Izročil ji je pismo o sprejemu v šolo, potrdilo o plačilu šolnine in zemljevid Berna z naslovom gospodinjske šole. »Raje se odpravi. Vlak odpelje iz Thuna čez dve uri.«

»Mislila sem, da boš šel z mano.«

»Zakaj? Saj zmoreš sama.« Odšel je v delavnico, da bi začel delati prej kot ponavadi.

»Ne bodi tako zaskrbljena.«

»Nikoli še nisem bila na vlaku, mama.«

Mama se ji je nagajivo nasmehnila. »Vozi hitreje kot kočija.« Mama jo je močno objela in ji izročila nahrbtnik, v katerem je imela rezervno krilo, dve bluži, spodnje perilo, krtačo za lase in toaletne potrebščine.

Marta se je trudila, da ne bi pokazala, kako zelo je živčna, ker se bo morala odslej sama znajti. Bila je hvaležna, da se Elise ni prebudila, kajti če bi sestra začela jokati, tudi sama ne bi zmoгла zadržati solz. Poljubila je mamino hladno lice in se ji zahvalila. »Zbogom, papa!« je zaklicala.

»Raje pohiti!« je zaklical nazaj.

Mama je stopila z njo skozi vrata. Iz žepa je potegnila majhno denarnico in jo dala Marti. »Nekaj frankov za papir, kuverte in poštno znamke.« Z dlanmi je objela Martin obraz in jo dvakrat poljubila, nato pa ji zašepetala na uho. »In kupi si skodelico čokolade. Potem pa poišči Samsonov vodnjak. Bil je moj najljubši.« Z eno roko je objemala Marto čez rame in šla z njo delček poti. »Vsako jutro, ko boš vstala, boš vedela, da molim zate. In tudi vsak večer, ko boš šla spat, bom molila zate.« Če je Bog poslušal koga v družini, je zagotovo mamo, ki ga je tako zelo ljubila. »Karkoli počneš, Marta, delaj, kot da je za Gospoda.«

»Bom, mama.«

Mama jo je izpustila. Ko se je Marta ozrla, je videla solze v materinih očeh. Tako krhka je bila videti. »Ne pozabi nas.«

»Nikoli.« Marta je hotela steči nazaj in se je okleniti.

»Zdaj pa pojdi.« Mama ji je pomahala v slovo.

Ker se je bala, da ji bo upadel pogum, se je Marta brez besed obrnila in s hitrim korakom krenila po ulici.

Bolj ko se je oddaljevala, bolj se je vznemirjala. Del poti je pretekla in prišla na železniško postajo ravno takrat, ko se je blagajna odprla. Ko je vlak pripeljal, ji je poskočilo srce. Opažovala je, kaj počnejo drugi potniki, in je pred vstopom na vlak sprevodniku izročila svojo vozovnico. Pomikala se je po ozkem prehodu, mimo moškega v poslovni obleki, ki je listal papirje iz svoje aktovke. Dve vrsti za njim je sedel drug moški in bral knjigo. Neka ženska je svojim trem otrokom naročala, naj se nehajo prepirati med seboj.

Marta je izbrala sedež blizu konca vagona. Nahrbtnik si je dala med noge in pogledala skozi okno. Ko se je vagon stresel, je prestrašeno poskočila. Močno se je prijela za sedež pred seboj in se borila proti navalu panike. Kako hitro se bo premikal ta vlak?

Kaj pa, če se iztiri? Ali bi lahko prišla do vrat in izstopila, preden vlak odpelje s postaje? Ustavila jo je misel na to, kaj bi naredil papa, če bi se pojavila na hišnem pragu. Pogledala

je druge potnike in videla, da se nihče drug ni zdel zaskrbljen zaradi tresljajev in škripanja ali glasnega piskanja. Naslonila se je nazaj in opazovala, kako Thun izginja za njenim oknom.

Ko je vlak začel pospeševati, je pospešilo tudi njeno srce. Z vsako minuto je odhajala dlje od mame, Rosie in Elise. Ko so prišle solze, tihe in vroče, jih je obrisala.

Ob železniških tirih je tekla reka Aare. Skozi okno je opazovala, kako se vozi med hribi, posejanimi s čokatimi, oglatimi kmečkimi hišami s poševnimi strehami, ki so segale skoraj do tal. Vlak se je ustavil v vsakem mestu in stegovala je vrat sem in tja, da bi videla čim več trgov in tržnic. Videla je stare lesene pokrite mostove, ki jih še niso zamenjali s kamnitimi. Vsaka vas je imela urni stolp, tudi če ni imela železniške postaje.

Kolesa so drdrala, ko je vlak hitel proti Bernu.

Ko se je pokazalo obrobje mesta, je Marta vzela nahrbtnik in ga držala v naročju. Videla je velike kamnite stavbe in most čez zeleno Aare, ki se je vila okoli starega mesta. Hiše so stale v vrstah nad reko na drugi strani. Pogledala je na zemljevid in spet skozi okno, saj ni bila prepričana, v katero smer bo morala iti, da najde gospodinjsko šolo Saintonges. Morala bo vprašati za pot.

Ko se je vlak ustavil na postaji, je Marta sledila drugim po stopnicah. Ob nenehnem premikanju teles v vse smeri in hrupu glasov se je počutila, kot da je vstopila v enega od čebelnjakov Frau Fuchs. Sprevodniki so klicali številke vlakov. Para je sikala. Nekdo je trčil vanjo in se hitro opravičil ter pohitel, da bi ujel svoj vlak. Opazila je visokega moškega v črni uniformi in rdeči kapi ter stopila do njega. Ko mu je pokazala zemljevid, ji je pokazal pot, po kateri naj gre, in ji povedal, koliko časa bi trajala vožnja na tej kratki razdalji. »Lahko greš s tramvajem.«

Marta se je odločila, da bo šla peš. Želela si je ogledati malo mesta in kdove, koliko dni bo minilo, preden bo imela čas, da počne, kar se ji zljubi. Ali je pouk tudi ob sobotah? Ni vedela. Z nahrbtnikom čez ramo je pohitela s postaje in se sprehodila po tlakovani ulici ter si ogledovala visoke kamnite stavbe z izobešenimi

zastavami. Ustavila se je, da je gledala, kako animirane figure na urnem stolpu odbijejo uro. Šla je mimo širokih trgov in pod arkadami s kavarnami, draguljarnami, suknarji, slaščičarnami in trgovinami s čokolado, razstavljeno v izložbah.

Ko je začelo sonce zahajati, je Marta pohitela proti mostu čez Aare. Povzpela se je na hrib in našla ime ulice, ki je bila navedena v glavi pisma. Ko je našla pravi naslov, se je počutila utrujeno, a živahno. Nič ni kazalo, da je prišla na pravi kraj – hiša pred njo je bila videti kot veličasten dvorec, ne pa kot šola.

Vrata je odprla ženska v črni obleki, belem predpasniku in čepici. Marta je naredila neroden priklek. »Jaz sem Marta Schneider iz Steffisburga.« Izročila ji je svoje dokumente.

»Nikoli ne priklekaj osebju,« je rekla ženska, ki je vzela papirje, jih samo bežno pogledala in jo povabila, naj vstopi. »Dobrodošla na *Haushaltungsschule Bern*.«

Zaprta je vrata za Marto. »Jaz sem Frau Yoder. Zadnja si prišla, Fräulein Schneider. Videti si utrujena. Saj menda nisi šla peš, kaj?«

»Z železniške postaje.« Marta je zazijala ob pogledu na veličastno stopnišče in stene s portreti v pozlačenih okvirjih, fino tkane preproge, porcelanaste figurice. To je gospodinjska šola?

»Večina se jih pripelje sem gor.«

»Želela sem si ogledati del mesta.« Marta je strmela v strop, poslikan z angeli. »Nisem bila prepričana, kdaj bom imela prost dan za ogled znamenitosti.«

»Nedelje boš imela zase. Pridi. Razkazala ti bom prostore, da se boš malo znašla. V pritličju so salon, dnevna soba, grofova pisarna in grofičin zimski vrt. Kuhinja je na drugi strani, zraven jedilnice. V prvem nadstropju je plesna dvorana in več velikih spalnic. V drugem nadstropju je večina sob za goste. Ti in druga dekleta boste bivale v skupni spalnici v tretjem nadstropju. Tam je tudi učilnica.«

Frau Yoder je hodila z visoko dvignjeno glavo in sklenjenimi dlanmi pred seboj. S stegnjeno roko je pokazala na vsak prostor in Marti dovolila, da si za nekaj sekund ogleda bogato

notranjost. »Grofica sprejema goste v tem salonu. Stene je dala prepleskati v kraljevsko rumeno, potem ko je lani obiskala dvorec Schönbrunn na Dunaju.« Dvignila je roko, potem pa spet obe dlani stisnila pred seboj. »Tam nad kaminom je grofičin portret. Lepa je, kajne?«

Zdelo se je, da mlada ženska s temnimi očmi in dolgimi črnimi lasmi, ki so ji segali čez gola ramena, gleda naravnost vanjo. Grofica je okoli vitkega vratu nosila ogrlico iz diamantov in smaragdov, njena obleka pa je bila videti kot iz zgodovinske knjige, ki jo je Marta prebrala. »Videti je kot Marija Antoinetta.«

»Upajmo, da ne bo končala enako.«

Zdelo se je presenetljivo, da je to rekla, še posebej s tako suhim tonom. Frau Yoder je šla naprej. Marta ji je sledila in postajala vse bolj radovedna. »Ali grof in grofica vodita pouk?«

»Občasno bosta govorila s teboj, vendar poučujem jaz.«

»Saintonge. Sta Francoza?«

»Ni vljudno spraševati, Fräulein.«

Marta je zardela. »Oh.« *In zakaj ne?* je hotela reči, toda Frau Yoder je bila že naprej po hodniku. Marta se je počutila kot raček, ki hiti za svojo pozibavajočo se materjo. »Koliko drugih učenk je še, Frau Yoder?«

»Sedem.«

»Samo sedem?«

Frau Yoder se je ustavila in se obrnila. Zviška je pogledala Marto. »Sprejemamo samo najobetavnejše.« Ogledala si je Marto. »Tvoj plašč je narejen po meri, kajne?«

Sama ga je naredila, vendar se ji ni zdelo primerno, da bi ženski to povedala. »Moja mati je šivilja, oče pa krojač.«

Frau Yoder se je nagnila bliže in si ogledala vezenino. »Zelo lepo delo.« Nasmehnila se je Marti. »Čudi me, da so te starši poslali sem. Pridi.« Frau Yoder se je spet obrnila. »Rada bi ti pokazala še preostali del hiše. Če si lačna, imaš v kuhinji zeljno juho in kruh. Grof in grofica sta šla ven. Z njima se boste učenke srečale jutri ob desetih dopoldne v učilnici v zgornjem nadstropju.

Vendar pričakujem, da boš tam že ob osmih, da dobiš nadaljnja navodila.«

Martina radovednost je še narasla, ko je prvič zagledala grofico Saintonge, ki je stala na hodniku pred vrati učilnice. Bila je zelo mlada za ravnateljico česarkoli in nosila je nič kaj skromna oblačila. Njene obrvi so se sklanjale čez par zvutih temnih oči. Odprla je usta v smeh brez glasu in pokazala majhne, ravne bele zobe. Z dlanjo si je zakrila usta, nekaj zašepetala in pojavil se je neki moški. Imel je sive lase, svetle oči in suh, oglat obraz. Videti je bil dovolj star, da bi bil lahko damin oče! Ko se je nagnil k njej, je Marta pomislila, da namerava grofico Saintonge poljubiti kar tam na hodniku. Nekaj je rekel s tihim glasom in izginil. Grofica je bila videti razdražena, vendar je dvignila glavo in vzvišeno vstopila v sobo. »Dobro jutro, dijakinje.«

Vse so vstale in naredile priklek, kot jim je bilo naročeno.

»Grofica.« Frau Yoder je naredila eleganten priklek. Ob omembi njenega naziva so vsa dekleta spet prikleknila.

Grofica je prefinjeno sklenila dlani v višini pasu in začela pripovedovati o visokem ugledu *Haushaltungsschule Bern* in o navdušujočih poročilih, ki sta jih z grofom prejela od zadovoljnih delodajalcev. »Izbiramo samo najboljše.« Marta se je temu čudila, saj je noč preživela z drugimi, ki so imele večinoma manj izobrazbe kot ona. *Me smo najboljše?*

»Tiste, ki bodo prestale prve tri mesece, bodo dobile eno od naših uniform.« Ko je grofica dvignila roko, se je Frau Yoder počasi obrnila in pokazala črno volneno krilo do gležnjev, belo bluzo z visokim ovratnikom in dolgimi rokavi z manšetami, dolg bel predpasnik z izvezenim znakom *HB* na desnem žepu in belo čipkasto čepico. »Samo tiste, ki diplomirajo, imajo čast nositi našo uniformo.«

Medtem ko je grofica govorila naprej, je Marta pozorno opazovala njeno prosojno laneno dnevno obleko z drobnimi naborki, čipkastimi vstavki, izvezenimi belimi cvetovi in listi ter pletenicami v slogu *passementerie*. Vedela je, koliko ur in stroškov je potrebnih za izdelavo takšne obleke.

Francine Rivers
UPANJE NJENE MATERE
Roman

Izvirnik: Her Mother's Hope

© Francine Rivers 2010. Vse pravice pridržane.

Izdano v sodelovanju z Browne & Miller Literary Associates, LLC.

Prevod: Niki Neubauer

Urednica: dr. Cvetka Rezar Mlakar

Korekturno branje: Saška Ocvirk

Oblikovanje in prelom: Lidija Murenc

Slika na naslovnici: Shutterstock

Izdala in založila:

Društvo Mohorjeva družba in Celjska Mohorjeva družba, d. o. o.

Za založbo:

predsednik Lojze Kozar in ravnateljica dr. Tanja Ozvatič

Celjska Mohorjeva družba, Prešernova ulica 23, 3000 Celje, Slovenija

www.mohorjeva.org

Natisnila tiskarna Dravski tisk v 500 izvodih.

Celje 2024